

MANIFEST CONTRA EL PLA DE RESIDUS

Donat el rebuig generalitzat provocat per la presentació del Pla Director de Residus s'està endegant una intensa campanya publicitària per tal que les poblacions de les comarques acceptin sense por les instal·lacions proposades per tractar els residus industrials tòxics i perillosos generats per les indústries que no els tracten. Les diferents associacions formades als pobles i comarques de Catalunya afectades ens hem reunit el dissabte 3 de febrer per analitzar el contingut d'aquest pla director i les seves conseqüències, i manifestem:

Entorn als criteris de base:

1. La confusió de termes del pla quan estableix que "allò que malmet el medi i la salut no és el residu sinó la seva gestió", contràriament al que reconeix la documentació científica i la mateixa legislació europea sobre residus industrials.

2. L'objectiu explícit del Pla, "aconseguir l'eliminació dels residus industrials sota el criteri qui contamina paga" és contrari a tota constatació científica sostenible, ja que el problema que cal resoldre a Catalunya és el de la transformació dels residus industrials generats des de la perspectiva que ningú tindrà dret a contaminar el nostre país.

Prenem nota de la poca coherència científico-tècnica dels que volen aplicar un Pla que diu: "es tracta, doncs, de l'eliminació física dels residus que interessa a l'administració pública"... afegiran la màgia com a

component de la ciència?

La demagògica crida del conseller Molins i la Direcció General del Medi Ambient a la SOLIDARITAT no s'adreça a possibilitar línies de solució a la producció i abocament de residus industrials, sinó a l'acceptació d'unes quotes de risc per a zones arbitràriament condemnades a esdevenir el cul brut de Catalunya, però sense anar a l'arrel per tal de capgirar la situació des d'una perspectiva d'autèntic respecte a la salut i a l'ecologia.

Entorn a les consideracions tècniques:

1. Les dades en què es basa la Declaració Anual de Residus comencen per ser poc fiables per la manera amb què s'han elaborat. Cal fer esment que es contradiuen les dades oficials donades pel MOPU i la Junta de Residus.

2. L'eliminació i la destrucció de residus, de la qual es parla al llarg de tot el Pla, de fet només pot arribar a aconseguir una simple transformació.

3. No es concreta el seguiment que hi haurà a les instal·lacions proposades, ni als abocadors clausurats.

4. La neteja del sòl és difícil i cara. No està quantificada en els pressupostos i és l'única alternativa a llarg termini per a un abocador.

5. A Europa ja s'ha demostrat que la font més important de generació de dioxines són les incineradores.

6. Amb els costos que es proposen només es contempla

una anàlisi per mostreig i no de cada partida com caldria, el que fa que no s'aconsegueixi seguretat en el tractament previst.

Consideracions globals:

1. Els criteris tècnics no justifiquen la distribució territorial de les instal·lacions. Seria condició prèvia un consens social sobre l'ordenació territorial.

2. El Pla és incoherent amb la seva pròpia filosofia, que anuncia que es potenciarà el reciclatge, però no contempla pressupost adequat en aquesta direcció. Arriba fins i tot a conformar-se amb aconseguir un reciclatge del 7% dels residus, inferior al 15% que realitzen actualment les indústries.

3. La distribució per zones que contempla el Pla obliga a uns desplaçaments superiors als acceptables atenent l'elevat risc del transport.

4. El criteri que domina el Pla és la reducció del cost de gestió de la tona de residus. Aquest baix cost per a les indústries té dues conseqüències negatives:

- elevats costos socials ambientals
- poca estimulació de les tecnologies que vertaderament disminuirien els residus.

5. Actualment no hi ha tècnics, laboratoris ni infraestructura en general per fer el seguiment que caldria, i en concret per demostrar que no hi haurà incidència en el medi ambient.

6. Malgrat les mesures que es proposen, no hi ha possibilitat tècnica d'evitar la contaminació.

Conclusions:

Per tot això les coordinadores i associacions sotassignants demanem:

1. La retirada, paràlització d'aquest Pla de residus.

2. L'aplicació de la llei de 1983, que es reconeix en el propi Pla, que obliga la minimització de residus industrials i el seu tractament en origen.

3. Un Pla mediambiental, no un Pla que mantingui la generació de residus industrials.

4. Una informació basada en el respecte al ciutadà i que en tot moment reflecteixi la realitat dels residus industrials del país.

5. Establir un debat públic per arribar a un consens social en temes que, com aquest, afectin el medi ambient i la salut dels ciutadans de Catalunya.

Coordinadores de l'Alt Camp, Conca de Barberà, Castellbisbal, Papiol, la Tordera, Tona i Els Monjos.
 Coordinadora Anti-indústries Contaminants de l'Alt Camp i Conca del Gaià.
 Anoia Verda i Neta.
 Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius.

UNA SOLA TERRA

Josep- Lluís

Merda!, avui treballo a la tarda, ja cal que m'espavili si vull arribar a temps a la primera sessió del simpòsium que organitza la Generalitat. Prenc la bici. Sembla que hi arribo a temps. Tafanejo: vestits i roba cara, panxes sobrealimentades. Jo, a la meua, el meu vehicle cap a un raconet on no fa nosa, malgrat el desconcert inicial d'unes hostesses estil concurs televisiu. Tot arreglat, quan apareix un senyoràs que m'etziba: "les bicis no hi poden entrar, aquí". Amb el millor dels meus encants li argumento-demano: "no fa nosa, fora me la prendran perquè no utilitzo tanca, els hauria de plaure que els assistents hi acudíssim amb bici..." Resposta: m'adrecen un pistoler amb amenaces incloses (en espanyol, és clar). Inferioritat. La bici cap a fora entremig dels cotxes i motos de cilindrades prepotents. Deixem-ho.

Finalment, cap dins. Predomini de funcionaris i aspirants a tecnòcrates del medi ambient - sovint, i senyora -. Pocs dels actius en la defensa del medi. Anem bé.

S'omple la mesa. Tot són homes. Dos són consellers. Un d'ells, de professió cimiter, és el responsable de Medi Ambient de la Generalitat que no pas de Catalunya, és clar. Vestits cars i corbates, la de S. Vilanova d'un verd llampant. Jerarquia. Encara sort que hi ha un ecòleg, Folch i Guillem, per presentar el convidat de l'Amazònia, Josep Lutzenberger.

S'inicia la xerrada. Miró i Ardèvol apel·la a la dimensió moral de l'ecologia al costat de la gestió social. Deu fer temps que no confessa.

El cimiter Molins ataca. Reteniu només un parell de perles i alerta, perquè el

llenguatge que empra és força renovat: 1a. "Afortunadament, la societat moderna ja va entenent que la base per a tot creixement racional rau en el desenvolupament sostingut per no menjar-se els recursos"; i 2a. "Avui dia, ja posem tecnologia medioambiental suficient, allò que falta és aplicar-la. La Genialitat de Catalunya ja va per aquest camí: projectes immediats per a l'eliminació dels residus, pla d'espais naturals, nous criteris per a les activitats classificades,...".

De la presentació de Folch i Guillem solament retinc aquestes tres afirmacions, 1a. "Aquestes sessions del simposi són oportunes perquè hi ha hagut un desenfocament de la dimensió real d'abast planetari per part de l'ecologisme català des dels seus inicis al nostre país; per exemple, les amanides de 'palmitos', que no margalló, enllaunades poden representar una enorme agressió que mai podria haver estat contemplada perquè és un problema llunyà"; 2a. "Cada cop més, les anomenades solucions tècniques són insuficients, cal incloure la dimensió moral de l'ecologia a les decisions polítiques."; 3a. "Així, en el cas dels sindicats europeus, sovint i objectivament en termes ecològics practiquen una activitat reaccionària: demanen i lluiten per allò que representarà més i nous sofriments per als habitants dels anomenats països del Tercer Món".

Malgrat tot, no he pogut evitar de sentir la sensació desenganyada que les seves paraules són les d'un bon ecòleg, però massa atrapat i desencisat pel sistema. La seva oratòria agradable ja no té gaire a veure amb la d'un pensador compromès amb els problemes del seu temps. L'actitud moral i

